

BOG

FØRSTE PERSON FLERTAL (/BOEGER/FOERSTE-PERSON- FLERTAL-ROMAN)

Af Daniel Dencik (/forfattere/daniel-dencik) (2022)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A134109041&fragment=content)

BASIS%3A134109041&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/foerste-person-flertal-roman) for at anmelde

Ingen kan holde til at miste sine børn, nogen bliver nødt til det. Dencik har skrevet en bevægende roman om afmægtighed og sorg.

TAGS:

EKSISTENS (/TAXONOMY/TERM/2614)
KÆRLIGHED (/TAXONOMY/TERM/41)
TAB (/TAXONOMY/TERM/10348)

FAMILIEN (/TAXONOMY/TERM/2968)
REFLEKSION (/TAXONOMY/TERM/20263)

FORÆLDREMYNDIGHED (/TAXONOMY/TERM/12853)
SKILSMISSE (/TAXONOMY/TERM/13956)

ANMELDELSE

17 okt.22

(/users/barbara-rugholm-hessellund)

Af Barbara Rugholm (/users/barbara-rugholm-hessellund)

Redaktør

Ingen kan holde til at miste sine børn, nogen bliver nødt til det.

Daniel Dencik har skrevet en bevægende og klog roman om afmægtighed og sorg.

Daniel Dencik romandebuterede i 2014 med *Anden person ental* (<https://litteratursiden.dk/boeger/anden-person-ental>), en fikionaliseret rædselshistorie baseret på forfatterens virkelighed, da han mistede retten til at se sine tvillinger i kampen mod sin ekskone og de svenske socialmyndigheder. 'Første person flertal' er fortsættelsen, der handler om at forson sig med fortiden, om smerten og tabet og om at skabe sig et nyt liv med nye børn. Dencik slipper godt fra at forvandle sin personlige sorg til en roman. Tårerne løber igennem siderne og årene, konsekvenserne er uoverstigelige, men der er lys "efter sju sorger och åtte bedrövelser".

Denciks alter ego Alexander har ikke set sine børn i ti år. Han tænker på sine teenagere, som han ikke kender, og på en periode, der var så sort, at han ikke troede, han ville overleve. Han reflekterer over, hvad ti års afsavn har medført af lidelse og isolation, mens han cykler fra København til Nordsjælland. Han er cykelentusiast og bruger cykelturen som fortællingens dynamo med tilbageblik på sit liv efter tabet af tvillingerne. Hvert år skriver han til dem på deres fødselsdag og drømmer om, at de en dag vil opsøge ham.

Man skal være lavet af sten for ikke at blive berørt af Alexanders tanker, der mesterligt formidler afmægtigheden og sorgens komplekse størrelse:

"Når mennesker går bort, efterlades de overlevende i sorgen. Det er et stort, øde sted, hvor man kan gå rundt og rumstere, indtil man en dag finder fodfæste ved hjælp af minderne, der bliver holdepunkter på vej tilbage til livet. Men når menneskene, du elsker højest, vender dig ryggen og fortsætter deres liv uden dig, er heller ikke sorgen en mulighed. Minderne gør kun ondt værre, de bliver en slags fjender."

Som en kontrast til sin sorg over tabet af tvillingerne fortæller Alexander om savnet af sin mor, og i denne modsætning formidles noget essentielt om sorgens væsen:

"Når jeg tænder et lys på min mors dødsdag, er mit væsen kun oplyst af glæde og varme. Fri for nag, fri for gru og fri for håb. Jeg ville ønske, at jeg kunne rumme tabet af mine børn lige så rent. At tabet fik det milde skær, der omslutter en kærlighed så dyb og uigendrivelig, at selv ikke tidens gang kan gøre den mindre".

Alexander har fået to små piger med sin kæreste Rebekka, og romanen er udover at være en fortælling om sorg også en historie om at skabe en ny familie og genfinde lyset. En central skikkelse i romanen er Alexanders nabo "Åndemaneren", der

jævnligt dukker op imed spirituelle indfald og gode råd. "Gør ingenting bedre", siger han blandt andet til Alexander, der øver sig i at tage sin skæbne på sig om ikke ligefrem omfavne den. Heri ligger romanens fortrøstningsfulde budskab; det er ikke let, men det kan lade sig gøre.

Der er også passager i romanen, der ikke handler om sorg, men den flyder som en strøm gennem det meste, også i de fine naturbeskrivelser fra cykelturen. Alexander møder desuden forskellige mennesker, heriblandt selveste Lars von Trier og Jørgen Leth. Det er fint nok med samtalerne med disse kunstnere og ronkedorer, de er ikke uinteressante, men de kunne godt være skåret væk og virker overflødige i denne bog. Jeg ville hellere have hørt noget mere om den mystiske åndemaner eller trofaste, kloge Rebekka.

Der var ganske meget ramasjang blandt journalister om Denciks første roman, man husker det snart ikke, men det handlede om kunst og virkelighed. Jeg forholder mig ikke til jura, når jeg læser skønlitteratur, og oplever ikke Denciks roman som et partsindlæg. 'Første person flertal' er en bevægende, poetisk roman om at befinde sig i en dobbeltrolle mellem et mistet og et nyt forældreskab. Det er også en smuk og klog roman om sorgens mange facetter og om at forsone sig med det, man ikke kan ændre.

BOGDETALJER

Andre bøger af Daniel Dencik